

РЕШЕНИЕ

№ 456

гр. Варна, 04.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 1 СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ивелина Димова

при участието на секретаря Петя В. Г.а
като разгледа докладваното от Ивелина Димова Административно
наказателно дело № 20243110200742 по описа за 2024 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.58д и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от З. И. Д. от гр.Варна срещу Наказателно постановление № 23-0439-001333/05.10.2023г. на началник РУ в ОД на МВР-Варна, Трето РУ-Варна, с което на лицето били наложени административни наказания глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за един месец, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.175, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Жалбоподателят отрича наличието на вмененото му нарушение. Твърди, че регистрационния номер на управлявания от него мотоциклет е бил поставен на надлежното място, а именно- отзад, над задната гума. Намира за невъзможно поставянето на регистрационната табела на различно място. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло наказателното постановление. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично, като поддържа жалбата на изложените в нея основания. Твърди, че се е убедил лично, че регистрационният номер е ясно видим. Моли за отмяна на наказателното постановление.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител. Депозира писмени бележки, в които изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли същата да бъде оставена без уважение, като претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В случай, че жалбата бъде уважена, възражава срещу размера на евентуално претендираните от

жалбоподателя разноси за адвокатско възнаграждение и моли да бъдат присъдени такива в минимален размер.

Жалбата е подадена от легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение, поради което е **процесуално допустима**.

Разгледана по същество, същата е **частично основателна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от **фактическа страна** следното: Жалбоподателят притежавал мотоциклет марка „Кавазаки 3Х600“ с рег.№ ***. На 19.08.2023г. в 19,29ч. той управлявал мотоциклета по бул. „Сливница“ в гр. Варна, в посока към бул. „Република“, придружен от св. М. В. А., като пътник. В близост до бензиностанция „ОМV“ той бил забелязан от свидетелите Г. П. В. и М. Н. Г.-служители в Трето РУ при ОД на МВР-Варна, които установили, че регистрационният номер на мотоциклета не се вижда. Първоначалното им впечатление било, че табелата липсва, но след като спрели жалбоподателя за проверка установили, че такава е налице, но не е поставена на фабрично предназначенията за тази цел стойка, а е монтирана в района под седалката на превозното средство, наклонена под ъгъл спрямо пътното платно, с лице към асфалта. Това пречатвало видимостта към табелата и не позволявало регистрационния номер да бъде възприет по време на движение.

Във връзка с тези констатации на същата дата на жалбоподателя бил съставен акт за установяване на административно нарушение за това, че управлява МПС, на което регистрационната табела не е поставена на определеното за това място. Актът бил съставен в присъствието на нарушителя, бил предявен и подписан с общи възражения. Писмени такива не били депозирани в срока по чл. 44 ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на съставения акт, на 05.10.2023г. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на З. Д. била наложена глоба в размер на 200,00 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства –основно от показанията на свидетелите Г. П. В. и М. Н. Г. , както и от приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства. Липсват основания показанията на посочените свидетели да не бъдат кредитирани. Те не са се намирали в никакви особени отношения с жалбоподателя и не извличат ползи от твърденията си. Не се установява наличието и на друг мотив за отклоняване от истината, при което няма причини проверяващите да бъдат счестени за предубедени или необективни. Двата са категорични, че регистрационния номер на мотоциклета не се е намирал на фабрично предназначенията за тази цел стойка, а е бил монтиран на различно място, по начин, затрудняващ възприемането

му по време на движение.

По искане на жалбоподателя като свидетел по делото е разпитана неговата приятелка М. В. А.. Поради близките ѝ отношения със санкционираното лице достоверността на показанията ѝ принципно подлежи на внимателна проверка. Липсват обаче основания същите да не бъдат кредитирани, тъй като изявленията ѝ касаят основно извършването на проверката и на практика не противоречат на показанията на проверяващите. Свидетелката заявява, че регистрационната табела е била поставена над задната гума, на корпуса, но не опровергава твърденията на другите двама свидетели, че същата не се е намирала на фабрично предназначенията за тази цел място и че ъгълът, под който е била монтирана, не е позволявал нейното възприемане. При това положение съдът счита, че достоверността на показанията на проверяващите не е разколебана и следователно фактическите твърдения на наказващия орган следва да бъдат счестени за доказани по несъмнен начин.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **правна страна** следното:

В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

При извършената цялостна **служебна проверка**, с оглед задължението си по чл.314, ал.1 НПК, съдът установи, че при издаването на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения на нормите на ЗАНН, водещи до неговата отмяна. Съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП съдържат законоустановените в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН реквизити. Същите са издадени в предвидените за това срокове, като при връчването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган (видно от приложеното копие на Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи). Описанието на нарушението е достатъчно пълно и ясно, като позволява на санкционираното лице да разбере извършването на какво деяние му е вменено и да организира адекватно защитата си. Макар и лаконично описани, фактическите твърдения на наказващия орган са ясни в достатъчна степен, а именно- твърди се, че регистрационната табела не е поставена на

определеното за това място и сочи надолу, което не позволява възприемането ѝ от контролните органи.

По приложението на **материалния закон** съдът установи следното:

По силата на чл.140, ал.1 от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Според дефиницията на §2, т.4 от *Наредба № I-45 от 24.03.2000г. за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, издадена от министъра на вътрешните работи* регистрацията представлява административно разрешение за превозното средство да участва в пътното движение, включващо идентификацията на превозното средство и издаването на табели с регистрационен номер. Същевременно разпоредбата на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП дефинира понятието „Водач“ като лице, което управлява пътно превозно средство.

Не се спори по делото, че на процесната дата жалбоподателят е управлявал собствения си мотоциклет, при което е имал качеството „водач“ на моторното превозно средство. Не е спорно и обстоятелството, че мотоциклетът се е движел по път, отворен за обществено ползване. В качеството си на водач на мотоциклет, управляван по път, отворен за обществено ползване, Д. е бил задължен да управлява моторното превозно средство, с табела с регистрационен номер, поставена на определеното за това място. Спорът между страните се свежда до въпроса надлежно ли е изпълнил жалбоподателя това свое задължение.

Според разпоредбата на чл. 10, ал.4, изр.1 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., табелите с регистрационен номер се монтират в пунктовете за регистрация от служители на отдел/сектор "Пътна полиция" при СДВР/ОДМВР **на местата, определени от производителя**. Седмата алинея на цитираната норма указва, че на мотоциклетите, моторните, тракторите и ремаркетата табела с регистрационен номер се поставя само отзад. Следователно за изпълнението на задължението по чл.140, ал.1 от ЗДвП при управление на превозно средство от вида на процесното - мотоциклет, табелата с регистрационния номер следва да бъде поставена отзад и монтирана на мястото, определено от производителя. От показанията на свидетелите В. и Г., преценени от съда като изцяло достоверни, се установява, че макар и в задната част на мотоциклета да е имало монтирана

регистрационна табела, тя не е била поставена на предназначенията за тази цел място от производителя, а именно- на специална стойка в най-крайната точка на мотоциклета. При това положение съдът приема, че наличието на регистрационна табела на друго място по мотоциклета не удовлетворява нормативните изисквания. Така поставената табела не съответства и на целта на закона, тъй като не осигурява видимост и възможност регистрационния номер да бъде възприет. В показанията си актосъставителят подчертава, че преместването на регистрационната табела от изготвената от производителя стойка е често срещана практика при мотоциклетистите, с оглед избягване на санкциониране за нарушения на ЗДвП.

С оглед всичко изложено съдът приема, че жалбоподателят не е изпълнил надлежно задължението си по чл.140, ал.1 от ЗДвП, за което правилно и законосъобразно е санкциониран с обжалваното наказателно постановление. Този извод не се разколебава във връзка с твърденията на жалбоподателя, че безпроблемно е преминал технически преглед, както и че никога не е бил санкциониран за такова нарушение. Няма доказателства, че мотоциклетът е бил в този вид при представянето му за технически преглед, а и обстоятелството, че нарушението не е констатирано по-рано, е въпрос на случайност и не обуславя отпадането на административнонаказателната отговорност на водача.

(В изложението смисъл е и практиката на съдилищата- Решение № 76 от 31.03.2016 г. на АдмС - Кърджали по к. а. н. д. № 23/2016 г. ; Решение № 1984 от 21.11.2018 г. на РС - Пловдив по а. н. д. № 3225/2018 г. ; Решение от 20.06.2013 г. на РС - Попово по а. н. д. № 107/2013 г. ; Решение № 15 от 21.01.2013 г. на РС - Димитровград по а. н. д. № 657/2012 г. и др.).

На следващо място, съдът намира, че наказващият орган правилно е издирил приложимата санкционната норма и е наложил наказание на основание чл.175, ал.1, т.1 от ЗДвП, предвиждащ специални наказания за водач, който управлява моторно превозно средство, на което табелите с регистрационния номер не са поставени на определените за това места, какъвто е и разглежданият случай.

При така установеното липсват основания за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

С оглед забраната по чл.189з от ЗДвП, не следва да се обсъжда приложението на чл.28 от ЗАНН.

Съдът намира обаче, че наказващият орган не е индивидуализирал правилно първата санкция за констатираното нарушение. Наказанието лишаване от правоуправление е наложено в минимален размер, но наказанието глоба е определено в максималния, предвиден в закона размер, а в наказателното постановление не са изложени конкретни съображения за това. В Решение № 604 от 10.05.2021 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 640/2021 г., се изтъква, че липсата на мотиви, обосноваващи справедливостта на конкретния размер на санкцията, свидетелства за порочна практика по

реализиране на административнонаказателна дейност, понеже не дава възможност не само на адресата на НП да узнае мотивите за определяне на размера на наказанието, но също така препятства и съда да провери обосноваността и законосъобразността при определяне на размера на санкцията. При това положение съдът намира за справедливо наказанието глоба да бъде намалено до законоустановения минимум- от 200,00 лева на 50,00 лева.

С оглед изхода на делото и направеното от пълномощника на въззиваемата страна съответно искане, на основание чл. 63д, ал.4, вр. ал.1 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал.4 от АПК, вр. чл. 144 от АПК вр.чл. 78, ал.8 от ГПК на ОД на МВР-Варна следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение , в размер определен в чл. 37 от Закона за правната помощ, съгласно препращащата разпоредба на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН. Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. За защита по дела по ЗАНН чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ предвижда възнаграждение в размер от 80 до 120 лева. Според разпоредбата на чл.78, ал.8 от ГПК размерът на юрисконсултското възнаграждение се определя от съда. В случая производството по делото е протекло в едно съдебно заседание, в което юрисконсултът не е участвал лично, а единствено е представил писмени бележки. Същевременно случаят не се отличава с фактическа или правна сложност, поради което съдът намира, че следва да се присъди възнаграждение в размер на предвидения в закона минимум от 80 лева. Като съобрази размера на оставената без уважение част на жалбата (50 лв., доколкото това е размерът на потвърдената санкция), съдът намира, че на въззиваемата страна следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 20 лв., като посочената сума следва да бъде заплатена от жалбоподателя в полза на ОД на МВР Варна.

Предвид направеното в жалбата съответно искане, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал.4 от АПК, вр. чл. 144 от АПК вр.чл. 78, ал.1 от ГПК на Д. също следва да се присъди съответна част от направените по делото разноски. Същите се изразяват в заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 150 лв. за процесуално представителство (видно от приложения Договор за правна защита и съдействие-л.5 от делото). Съразмерно с уважената част от жалбата (150,00 лева, с колкото е намалено определеното наказание), на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 112,50 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 23-0439-001333/05.10.2023г. на началник РУ в ОД на МВР-Варна, Трето РУ-Варна, като **намалява** размера на наложеното на З. И. Д. от гр.Варна, с ЕГН:*****, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.175, ал.1, т.1 от ЗДвП, административно наказание „глоба“ **от 200.00 лева на 50.00 лева.**

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-0439-001333/05.10.2023г. на началник РУ в ОД на МВР-Варна, Трето РУ-Варна в останалата му част, като законосъобразно.

ОСЪЖДА З. И. Д. от гр.Варна, с ЕГН:***** да заплати на ОД на МВР-Варна сумата от **20,00 лева /двадесет лева/**, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Варна да заплати на З. И. Д. от гр.Варна, с ЕГН:***** сумата от **112,50 лева /сто и дванадесет лева и петдесет ст./**, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____